

ÖRÖKSÉG

Az ősapáink rossz magot vetettek,
ezért pipaccsal lett termő a föld,
a messiások mind vesztünkre lettek
s a nyár csak ölt.

Termésünk mind a sáska pusztította,
mezőkön tarka szarkaláb maradt
s mi még miénk, a nép, az ember, ott a
halál arat.

Sós könnyektől szikessé lett az ország,
de tejben fürdött néhány tizezer
s ha sír a föld és ha a pórt botozzák,
csak énekel.

És ha az ár a rónát messze járja,
cselédek közt az égre felkacag...
Vigyázz, nagyúr, kastélyod mossa árja
s a nép szabad!

(1945)

SZABÓ TIBOR

PORTRÉ

Vonalak nélkül portrét rajzolok
és aktot, ahogy él, lehel, mozog
— mell, alak, a csípő. S nézd a fog
villámlik, nevet, s szíve bent, dobog;
most táncol, bűg és vérhangulatok
lebegtetik s combjai íve fog
és én, ki vért ivott s vére lobog
most aktot rajzolok és él mozog
az akt, ki éjszín ruhában forog
a zene ütemén s minden korok
kapuján át győzött és győzni fog:
az akt: a test, a győző asszonyok
örökszép hangszere: a dombok, hajlatok,
a bársonyok, a lágyan símulók,
a vér-hidak élet-halál folyók
föltött; — szavakkal rajzolok
s e vak sorok dadogó himnuszok!

G. TÓTH LÁSZLÓ